

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558046432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

hende for dybt i de gnistrende Falkeoine, hun har gjort mangen brav Svend og Ridder til Nar blot ved at gloe paa dem.»

Uagtet denne Advarsel kunde Otto dog ikke lade være noie at be-
tragte den skjønnede færlige Jægerinde, idet han hilsende hende ærbødig,
og han maatte tilstaae, at saa glimrende en Skjønhed havde han endnu
aldrig seet. Der luede en Ild i den stolte Portugiserindes sorte Øine,
som blændede og forbausede og som ikke engang fordunkledes af de
uraldige glimrende Ædelstene, som i tre store Guldkjæder prangede
paa hendes Hals og Bryst; hun sad rank og næsten stiv paa den høje
skummende Hingst, som fnøs og tyggede i Guldbidsiet. Den høje pi-
bede Krave om Prindsessens Hals syntes at hindre hende i at bevæge
Hovedet frit, og hendes Hilsen syntes kold og hovmodig.

«Hun tænker kun paa sine Guldkjæder og Ædelstene og veed jo
neppe, om hun vil see til Folk, – sagde Krigsmanden – Nei, da lønner
det sig bedre at gjøre en krum Ryg for hende der, med den guldstjer-
nede Hovedddug og den grønne Armbæppe.»

Otto hilsende nu ogsaa ærbødig den høje fyldige Blondine, som
langsom reed ham forbi mellem en geistlig Herre med et klogt og li-
stigt Ansigt, og en stiv adstadig Ridder med tre Falke paa Armen.
Hun slog nu just det prægtige Slør tilside og gjengjældte Tilskuernes
jubilende Hilsen med fyrstelig Anstand og en høist indtagende Mild-
hed.

«See, det er Grevinde Audacia, Grev Henriks skjønnede Frue, –
vedblev Krigsmanden – hun kunde være Keiserinde hvad Dag det
skulde være, hvad Skabelonen anbelanger, og dog holder hun sig
ikke for god til at see mildt til en fattig Djævel; saaledes maa en
Qvinde see ud, som en gammel Krigsknekt skal krumme Ryg for,
uden at bande i Skjægget.»

«Hun tykkes mig at passe til sorte Grev Henrik som Svanen til
Ravnen – svarede Otto – Herren med Falkene ved hendes venstre
Side var vel Falkeneermesteren?»

«Du er en Skalk, unge Knøs! – sagde Rytteren – Grev Henriks
Brøder seer rigtignok ikke meget fyrstelig ud; men han er et godt
føleligt Skind, og naar han kun maa raade over sine Heste, Hunde og
Falke, bryder han sig kun lidt om, hvo der raader over Folk og Land.»

«Var det Grev Gunzelin, – svarede Otto – saa er det vist hans Sø-
ster, der kommer mellem de to smaa prægtige Herrer med de glub-
ske Ansigter – hun ligner ham idetmindste paa et Haar.»